

Arrest

nr. 222 075 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. NOYEZ
Kerkstraat 17
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat T. NOYEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 1 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Riho op en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat;

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Bulgaarse identiteitskaart. (PV : K0.21.L2.001765/2019 van de politie zone van PZ Riho.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het PV : K0.55.L2.001749/2019 van de politie zone van PZ Riho. blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 01.02.2019 door de politiezone van PZ Riho en verklaart dat hij zeven maanden geleden naar België gekomen is om hier te werken, tevens verklaart hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, noch medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse Bulgaarse identiteitskaart. (PV : K0.21.L2.001765/2019 van de politie zone van PZ Riho.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het PV : K0.55.L2.001749/2019 van de politie zone van PZ Riho. blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.3. Bij arrest nr. 222 074 van 28 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.1.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht, van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“4.1.1.

De bestreden beslissing van 01.02.20119 (kennisgeving 02.02.2019), waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, strookt niet met de wettelijke bepalingen.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...).”

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 EVRM meer dan reëel is.

4.1.2.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het inreisverbod door de verwerende partij, zoals hierna zal volgen niet afdoende werd gemotiveerd.

Dienaangaande dient te worden gewezen op het feit dat door de verwerende partij slechts zeer summier werd gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging.

Deze motivatie kan evenwel niet in aanmerking genomen worden teneinde een inreisverbod in het licht van artikel 3 EVRM te rechtvaardigen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd om verschillende redenen niet correct toegepast. Het E.V.R.M. primeert immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van E.V.R.M. Artikel 13 van het E.V.R.M. vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijke rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

4.1.3.

De verwerende partij moet bijgevolg staven waarom zij een inreisverbod oplegt van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar.

De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

Bovendien stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Het is dus de taak van de verwerende partij om te motiveren, eerst en vooral waarom zij een inreisverbod in een welbepaald dossier oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd is en er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De materiële motiveringsverplichting is dus geschonden.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. De motivatie die voor het inreisverbod werd opgegeven is niet in overeenstemming met hetgeen terug te vinden is in het administratief dossier.

De verzoekende partij wijst bovendien op het feit dat de bestreden beslissing, het inreisverbod (bijlage 13sexies) werd afgegeven op basis van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 01.02.2019 (kennisgeving 02.02.2019) (artikel 110terdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en het model van de bijlage 13 sexies).

Aangezien de beslissing tot verwijdering kennelijk in strijd is met artikel 3 E.V.R.M., en de zorgvuldigheidsplicht alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dient gerespecteerd worden bij het nemen van dergelijke beslissingen omtrent een uitwijzing van de verzoekende partij, is de bestreden beslissing, het inreisverbod van 16 maart 2017 (kennisgeving 16 maart 2017) die gebaseerd

is op dit bevel om het grondgebied te verlaten niet wettelijk gelet op voormelde wetsbepalingen. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd niet correct toegepast.

Het feit dat verzoekende partij verboden wordt om gedurende verschillende lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Door aan de verzoekende partij een inreisverbod te betekenen, wordt artikel 3 E.V.R.M geschonden.

Het feit dat een inreisverbod “slechts” tijdelijk zou zijn zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, betekent niet dat er in casu geen sprake is van een schending van artikel 3 E.V.R.M.

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.

De verwerende partij kan in die zin niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op elk moment gedurende de komende jaren een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen. Deze mogelijkheid vindt immers zijn oorsprong in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hetgeen slechts theoretisch van aard is, en bijgevolg zeker niet gegarandeerd is te meer er wordt voorzien dat, indien er geen beslissing wordt genomen binnen de vier maanden de beslissing wordt geacht negatief te zijn.

De verwerende partij diende hier oog voor te hebben. Indien zij alle specifieke omstandigheden in rekening had gebracht dan had zij de bestreden beslissing niet genomen.

Er is een inreisverbod vastgesteld voor de verzoekende partij, waardoor er bij effectieve verwijdering het ONMOGELIJK is voor de verzoekende partij zich te vergezellen bij zijn naaste familie.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt is er in casu wel degelijk sprake van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, gelet op de langdurige termijn van het inreisverbod. Het is duidelijk dat dit een nadeel is voor de verzoekende partij, niet alleen ernstig, maar ook dat dit nadeel moeilijk, zelfs niet herstellen is of zal zijn.

Dit geldt des te meer omdat, zoals hierboven toegelicht, uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8 ° van de Vreemdelingenwet, voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten.

4.1.4.

Concluderend kan men stellen dat uit de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel. De beslissing van de verwerende partij tot een inreisverbod is onaanvaardbaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

Bovendien is de bestreden beslissing volledig buiten proportie. Er wordt geen rekening gehouden met het situatie van de verzoekende partij. Niet alleen wordt het proportionaliteitsbeginsel, maar ook het redelijkheids – en billijkheidsbeginsel geschonden.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.1.3. Betreffende de reden van het inreisverbod

In toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat daar zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, zij niet meewerkt of mee heeft gewerkt met de overheden, zij op heterdaad betrapt is voor het gebruik van een valse Bulgaarse identiteitskaart en gezien het bedrieglijk karakter van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden alsook dat blijkt dat de verzoekende partij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij bezwaarlijk laten uitschijnen dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, doch stelt zij dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft als het gaat over het opleggen van een inreisverbod, gelet op artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Zij stelt dat het immers goed kan zijn dat de verzoekende partij door overmacht niet naar haar land van herkomst is kunnen terugkeren. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoonde dat er in haar geval sprake is van overmacht waardoor zij verhinderd was terug te keren naar haar land van herkomst. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij overgegaan is tot het opleggen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en geenszins op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij een eerdere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd. Het betoog dat het mogelijk is dat zij door overmacht niet naar haar land van herkomst kon terugkeren is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij wijst er voorts op dat de verwerende partij zich conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Zij stelt dat het de taak is van de verwerende partij om te motiveren waarom er geen toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat gelet op de discretionaire bevoegdheid bij het opleggen van een inreisverbod, een afweging geval per geval dient te gebeuren.

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij er in beginsel toe is gehouden een inreisverbod op te leggen wanneer geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De opgegeven motivering voldoet op dat vlak zowel in feite als in rechte, zodat de verzoekende partij heeft kunnen nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen, en zij dus met kennis van zaken heeft kunnen uitmaken of het aangewezen was de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Dat de verwerende partij bijkomend zou moeten motiveren waarom zij zich niet heeft onthouden van het opleggen van het inreisverbod omwille van humanitaire redenen, zoals verzoekende partij wil laten geloven, kan derhalve niet worden bijgetreden. De verzoekende partij is immers in de mogelijkheid om te trachten aan te tonen waarom het opleggen van een inreisverbod *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing waarom geen specifieke omstandigheden werden weerhouden in het voordeel van de verzoekende partij die een kortere duur dan drie jaar van het inreisverbod rechtvaardigen, en bijgevolg evenmin humanitaire redenen die de verwerende partij ertoe kunnen brengen geen inreisverbod op te leggen. Immers wordt erop gewezen dat de verzoekende partij heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België, noch medische problemen. De verzoekende partij verduidelijkt niet welke concrete humanitaire omstandigheid eigen aan haar geval, andere dan voormelde redenen, hadden moeten leiden tot het afzien van het opleggen van een inreisverbod. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld bij de bespreking van de duur van het inreisverbod.

2.1.4. Betreffende de duur van het inreisverbod

2.1.4.1. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat het de taak is van de verwerende partij om het dossier zorgvuldig te onderzoeken, dat bijgevolg de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat er nood is tot een individueel onderzoek, waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. Zij meent dat indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag had gelegd zij zou hebben vastgesteld dat geenszins rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden in dit dossier, dit des te meer nu een schending van artikel 3 van het EVRM meer dan reëel is. Zij betoogt dat het inreisverbod door de verwerende partij niet afdoende werd gemotiveerd, dat slechts summier werd gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging, dat deze motivering evenwel niet in aanmerking kan genomen worden teneinde een inreisverbod in het licht van artikel 3 van het EVRM te rechtvaardigen. Zij meent dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet correct werd toegepast, dat het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en dat de Raad de gegrondheid van de middelen die gestoeld worden op een schending van het EVRM dient te onderzoeken, waarbij zij wijst op artikel 13 van het EVRM en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verder betoogt zij dat de verwerende partij moet staven waarom zij een inreisverbod oplegt van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar, dat de verwerende partij immers de mogelijkheid heeft om een inreisverbod van één dag op te leggen. Zij meent dat het dus de taak is van de verwerende partij om te motiveren waarom zij een inreisverbod in een bepaald dossier oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod gerechtvaardigd is. Zij stelt dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft als het gaat om het bepalen van de termijn van het inreisverbod, dat het immers goed kan zijn dat zij door overmacht niet naar haar land van herkomst is kunnen terugkeren. Zij meent dat de bestreden beslissing echter automatisch toepassing maakt van een afweging die eerder thuishoort onder artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat er op geen enkel moment rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval, dat de motivering niet in overeenstemming is met wat terug te vinden is in het administratief dossier.

Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat het inreisverbod werd afgegeven op grond van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, dat aangezien de beslissing tot verwijdering kennelijk in strijd is met artikel 3 van het EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, het inreisverbod ook niet wettelijk is, dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet correct werd toegepast.

Voorts betoogt zij dat het feit dat het haar verboden wordt om gedurende verschillende lange jaren geen enkele voet te zetten op Belgische bodem, onredelijk is en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, namelijk het respecteren van de verblijfswetgeving.

De verzoekende partij stelt dat door haar een inreisverbod te betekenen artikel 3 van het EVRM geschonden wordt, dat het feit dat een inreisverbod slechts tijdelijk zou zijn, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, niet betekent dat er *in casu* geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel.

Volgens de verzoekende partij is een inreisverbod vastgesteld waardoor het voor haar bij effectieve verwijdering onmogelijk is haar naaste familie te vergezellen.

2.1.4.2. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert inderdaad niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

2.1.4.3. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven en om de openbare orde te schaden – waarbij er wordt op gewezen dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor het gebruik van een valse Bulgaarse identiteitskaart en gezien het bedrieglijk karakter van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden alsook dat blijkt dat de verzoekende partij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart – en dat gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben, noch medische problemen.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, noch dat niet blijkt waarom haar geen inreisverbod voor een kortere duur werd opgelegd hoewel het mogelijk is om een inreisverbod voor een kortere termijn dan de maximumtermijn op te leggen, noch dat niet blijkt waarom een inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd is. Evenmin kan zij dienstig voorhouden, gelet op de weergegeven elementen in de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod die specifiek betrekking hebben op het individuele geval van de verzoekende partij, dat geen individueel onderzoek heeft plaatsgevonden.

2.1.4.4. Waar de verzoekende partij kritiek lijkt te uiten op het motief dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven, daar zij stelt dat de verwerende partij een afweging dient te maken geval per geval en het goed mogelijk kan zijn dat zij door overmacht niet naar haar land van herkomst kon terugkeren, toont zij geenszins aan dat er in haar geval sprake was van overmacht die geleid heeft tot illegaal verblijf, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde specifieke omstandigheden eigen aan haar geval geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk

onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven.

2.1.4.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing automatisch toepassing maakt van een afweging die eerder thuishoort onder artikel 7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken welke afweging gemaakt in de bestreden beslissing een afweging betreft die eerder thuishoort onder artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Voorts wijst de Raad erop dat het enkele feit dat de afweging betreffende de termijn van het inreisverbod gebaseerd is op gedeeltelijk dezelfde vaststellingen die ook geleid hebben tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, geenszins ertoe leidt vast te stellen dat de gemaakte afweging foutief of kennelijk onredelijk is of in strijd is met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

2.1.4.6. De verzoekende partij meent nog dat er op geen enkel moment rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval, dat de motivering niet in overeenstemming is met wat terug te vinden is in het administratief dossier, doch laat na te verduidelijken met welke specifieke omstandigheden die blijken uit het administratief dossier en die relevant zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoekende partij doelt op een schending van artikel 3 van het EVRM of de onmogelijkheid haar familie te vergezellen wordt gewezen op wat volgt.

2.1.4.6.1. De verzoekende partij betoogt dat indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag had gelegd zij zou hebben vastgesteld dat geenszins rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden in dit dossier, dit des te meer nu een schending van artikel 3 van het EVRM meer dan reëel is. Zij betoogt dat het inreisverbod door de verwerende partij niet afdoende werd gemotiveerd, dat slechts summier werd gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging, dat deze motivering evenwel niet in aanmerking kan genomen worden teneinde een inreisverbod in het licht van artikel 3 van het EVRM te rechtvaardigen. Zij meent dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet correct werd toegepast, dat het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en dat de Raad de gegrondheid van de middelen die gestoeld worden op een schending van het EVRM dient te onderzoeken, waarbij zij wijst op artikel 13 van het EVRM en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Het risico dat de verzoekende partij inroept in het licht van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met de verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2019 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In de bestreden akte wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 1 februari 2019. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepaling, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij *ipso facto* ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schending kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zij is op zich niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken dertelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

De beweerde schending van artikel 3 van het EVRM heeft dan ook geen uitstaan met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde, in de bijlage 13sexies, hierover zou dienen te motiveren.

Hierbij kan er ook nog op gewezen worden dat uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee onderhavig bestreden inreisverbod gepaard gaat, blijkt waarom een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond. De verzoekende partij had, gelet op de kennisgeving van het bevel op dezelfde dag als de kennisgeving van het bestreden inreisverbod, kennis van de redenen waarom de verwerende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhoudt. De verzoekende

partij toont niet aan waarom de motieven hieromtrent, waarvan zij aldus kennis had, zouden moeten hernomen worden in de *in casu* bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij in haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee onderhavige bestreden beslissing gepaard gaat, de schending heeft aangevoerd van artikel 3 van het EVRM, doch heeft zij, zo blijkt uit het arrest nr. 222 074 van 28 mei 2019 van de Raad, deze schending niet aannemelijk gemaakt. Bij voormeld arrest wordt het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

De verzoekende partij wijst er zelf op dat het inreisverbod werd afgegeven op grond van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum en meent dat aangezien de beslissing tot verwijdering kennelijk in strijd is met artikel 3 van het EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, het inreisverbod ook niet wettelijk is, dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet correct werd toegepast. De Raad herhaalt dat het beroep gericht tegen de verwijderingsmaatregel van 1 februari 2019 bij het arrest nr. 222 074 van 28 mei 2019 van de Raad wordt verworpen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat een inreisverbod slechts tijdelijk zou zijn, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, niet betekent dat er *in casu* geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het inreisverbod slechts tijdelijk is waardoor geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM. Ter volledigheid herhaalt de Raad dat de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM geen uitstaan heeft met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde, in de bijlage 13sexies, hierover zou dienen te motiveren.

2.1.4.6.2. Voorts meent de verzoekende partij dat een inreisverbod is vastgesteld waardoor het voor haar bij effectieve verwijdering onmogelijk is haar naaste familie te vergezellen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het element 'familieleven', doch hieromtrent in het specifieke geval van de verzoekende partij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij heeft verklaard dat zij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België. De verzoekende partij betwist geenszins dit te hebben verklaard. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat er sprake is van een familieleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op een familieleven met een neef die in België woont, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij daadwerkelijk een neef heeft die in België woont, laat staan dat zij aantoonde dat zij met deze persoon een gezins- of familieleven leidt. Door het enkel poneren dat het inreisverbod haar, bij een effectieve verwijdering, verhindert haar naaste familie te vergezellen toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het bestaan van een familieleven, waarmee zij alsdan rekening had moeten houden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing gelet op de aanwezige informatie in het administratief dossier, foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het enkel verwijzen naar naaste familie zonder enigszins te verduidelijken welke familie zij heeft op het Belgische grondgebied, laat staan dat zij hiervan bewijzen bijbrengt.

2.1.4.6.3. Gelet op voormelde vaststellingen, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in haar geval sprake is van specifieke omstandigheden die invloed kunnen hebben op het bepalen van de duur van het inreisverbod, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of niet over heeft gemotiveerd.

2.1.5. De verzoekende partij wijst er nog op dat uit de definitie van het inreisverbod voortvloeit dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten, doch toont hiermee geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.6. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op elk moment gedurende de komende jaren de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij van een dergelijke mogelijkheid geen melding maakt in de bestreden beslissing. Hetzelfde kan gesteld worden voor de kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gesteld dat er geen sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.1.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin wordt aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.8. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de verwerende partij tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De verwerende partij heeft enkel gebruik gemaakt van de haar bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.1.9. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

2.1.10. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er op dat voormelde bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term

is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België. De verzoekende partij betwist geenszins dit te hebben verklaard.

Door het enkel stellen, zonder dit te verduidelijken, laat staan te staven, dat zij door het inreisverbod verhinderd wordt haar naaste familie te vergezellen, toont de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift geenszins aan dat er sprake is van een familieleven. Nog minder toont de verzoekende partij hiermee aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op een familieleven met een neef die in België woont, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij daadwerkelijk een neef heeft die in België woont, laat staan dat zij aantoont dat zij met deze persoon een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM leidt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “(...) *een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu het onderdeel van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet gegrond is, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.1.11. De Terugkeerrichtlijn werd ten slotte omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich *in casu* nog rechtstreeks kan beroepen op artikel 11 van de betreffende richtlijn.

2.1.12. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het recht op eigendom zoals voorzien in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Turkije is kandidaat – lid van de EU. Bijgevolg kunnen inwoners van die land zich de facto beroepen op het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 15 van het Handvest bepaalt:

- 1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.*
- 2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/11 NL*

3. Onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten mogen werken, hebben recht op arbeidsvoorwaarden die gelijkwaardig zijn aan die welke de burgers van de Unie genieten.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij kapper is, zou haar een inreisverbod opleggen van 3 jaar een onevenredige en ongeoorloofde aantasting zijn van zijn vrijheid van het beroep en het recht op werken op onbillijke wijze aantasten.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.2.2. Waar de verzoekende partij wijst op haar recht op arbeid overeenkomstig artikel 15 van het Handvest, merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geenszins het recht op arbeid heeft ontzegd doch heeft beslist tot het opleggen van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde bepaling primeert op de verblijfswetgeving daar dit recht op arbeid er niet aan in de weg staat dat de verzoekende partij zich, alvorens zij zich op dat recht zou kunnen beroepen, reglementair op het grondgebied bevindt, *quod non*.

De Raad stelt vast dat volgens de eerste paragraaf van artikel 15 van het Handvest eenieder het recht heeft te werken en een vrij gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen. De Raad merkt op dat huidige bestreden beslissing op zich de verzoekende partij niet het recht ontzegt om te werken of een door haar gekozen beroep uit te oefenen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in haar herkomstland niet gerechtigd is om te werken of zij aldaar het door haar gekozen beroep niet kan of mag uitoefenen. Aldus blijkt niet dat deze bepaling in het gedrang dreigt te komen. Er blijkt verder niet dat deze bepaling dienstig kan worden ingeroepen om het recht op te eisen economisch actief te zijn in een welbepaalde lidstaat waarin men op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. De tweede paragraaf van deze bepaling betreft verder specifiek burgers van de Unie. Tot nader orde is de verzoekende partij als Turkse onderdaan geen burger van de Unie. Het gegeven dat Turkije kandidaat-lidstaat is, doet hieraan geen afbreuk. De derde paragraaf betreft verder onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten mogen werken. Op dit punt stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is te beschouwen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij over een beroepskaart beschikt om als zelfstandige actief te mogen zijn in België, of hiervan te zijn vrijgesteld. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 15 van het Handvest.

Een schending van artikel 15 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

2.2.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing de overige in het tweede middel voornoemde bepalingen en beginselen zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, van het recht op eigendom zoals voorzien in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht, is het middel dan ook onontvankelijk.

2.2.5. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtzekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“4.2.1.

Tegen de beslissing van 01.02.2019 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Nepal, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, S.J. v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van haar beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetsebepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

2.3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar derde middel aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch zij hiermee niet aantoonst dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

De in het derde middel aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

2.3.3. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereist dat bij een ernstige grief ontleend aan deze eerste bepaling een van rechtswege schorsend beroep tegen een verwijderingsmaatregel mogelijk dient te zijn waarbij een *ex nunc* onderzoek wordt gevoerd en dat in de praktijk toegankelijk is. Zij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat thans geen verwijderingsmaatregel voorligt. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat eenzelfde dient te gelden wat betreft inreisverboden, staft zij zulks niet aan de hand van rechtspraak van het EHRM. Er blijkt ook geenszins dat er bij een verwijdering van het grondgebied niet langer sprake kan zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel wat het beroep gericht tegen het inreisverbod betreft. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij *de facto* de kans kreeg om haar middelen aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Bij de bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat de verzoekende partij geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt. Het standpunt van de verzoekende partij dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest zijn geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekende partij maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat zij in haar situatie, en in het licht van de thans geldende wetgeving, dienstig kan verwijzen naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof.

De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu, daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak.

2.3.4. Bij de beoordeling van het eerste middel werd al vastgesteld dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM enkel nuttig kan worden aangevoerd in het kader van de beoordeling van de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op basis van de uiteenzetting van het middel en hetgeen voorafgaat, blijkt geen miskenning van artikel 3 van het EVRM, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Er wordt niet concreet geduid waarom een schending van deze beginselen voorligt.

Voor zover nodig, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

2.3.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER